

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

31 ianuarie 2018*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 11 alineatul (1) litera (b) și articolul 13 alineatul (2) – Competență în materie de asigurări – Domeniu de aplicare personal – Noțiunea «parte vătămată» – Profesionist din domeniul asigurărilor – Excludere”

În cauza C-106/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Okręgowy w Szczecinie (Tribunalul Regional din Szczecin, Polonia), prin decizia din 30 ianuarie 2017, primită de Curte la 28 februarie 2017, în procedura

Paweł Hofsoe

împotriva

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG,

Curtea (Camera a opta),

compusă din domnul J. Malenovský, președinte de cameră, domnii D. Šváby (raportor) și M. Vilaras, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG, de M. Siewiera-Misiuda, radca prawny;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de P. Lacerda, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: polona.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 11 alineatul (1) litera (b) și a articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Paweł Hofsoe, pe de o parte, și LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (denumită în continuare „LVM”), cu sediul în Münster (Germania), pe de altă parte, în legătură cu recuperarea de către cel dintâi a unei creanțe care constă în indemnizația de asigurare datorată de cea de a doua, litigiu desfășurat în fața instanțelor poloneze.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1215/2012

- 3 Regulamentul nr. 1215/2012 prevede, în considerentele (15) și (18):

„(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.

[...]

(18) În cazul contractelor de asigurare, al contractelor încheiate cu consumatorii și al contractelor de muncă, partea defavorizată ar trebui să fie protejată prin norme de competență mai favorabile intereselor sale decât normele generale.”
- 4 Capitolul II din acest regulament, referitor la normele de competență, cuprinde o secțiune 1, intitulată „Dispoziții generale”, care include articolele 4-6.
- 5 Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză.”
- 6 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din același regulament:

„Persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.”

7 Normele de competență în materie de asigurări, care fac obiectul capitolului II secțiunea 3 din Regulamentul nr. 1215/2012, figurează la articolele 10-16 din acesta din urmă.

8 Articolul 11 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Un asigurător care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție:

[...]

(b) în alt stat membru, în cazul acțiunilor introduse de către deținătorul poliței de asigurare, de către asigurat sau de către un beneficiar, în fața instanțelor de la locul unde este domiciliat reclamantul;

[...]”

9 Articolul 13 alineatul (2) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„Articolele 10, 11 și 12 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care sunt permise asemenea acțiuni directe.”

10 Normele de competență în materia contractelor încheiate de consumatori figurează la articolele 17-19 din același regulament.

11 Potrivit articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012:

„În ceea ce privește un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara domeniului său profesional, competența se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5, în cazul în care:

(a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri mobile corporale în rate egale, fixe și eşalonate;

(b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe și eşalonate sau orice altă formă de credit încheiat în scopul finanțării vânzării de bunuri mobile corporale sau

(c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează activitățile spre acel stat membru sau spre mai multe state, inclusiv statul membru respectiv, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.”

12 Articolul 81 din acest regulament prevede că acesta „[s]e aplică începând cu 10 ianuarie 2015, cu excepția articolelor 75 și 76, care se aplică începând cu 10 ianuarie 2014”.

Dreptul polonez

13 Articolul 509 din ustawa Kodeks cywilny (Legea privind Codul civil) din 23 aprilie 1964, în versiunea aplicabilă cauzei principale (Dz. U. din 1964, nr. 16, poziția 93, în versiunea publicată în Dz. U. z 2016 r., poziția 380, denumit în continuare „Codul civil”), prevede:

„1. Un creditor poate, fără acordul debitorului, să transmită creanța către un terț (cesiune de creanță), cu excepția cazului în care legea, o restricție contractuală sau natura obligației nu permite aceasta.

2. Odată cu creanța se transmit toate drepturile aferente acesteia, în special dreptul la dobânzi de întârziere.”

14 Potrivit articolului 822 alineatul 4 din acest cod:

„Persoana care are dreptul la despăgubiri ca urmare a unui eveniment acoperit de asigurarea de răspundere civilă poate intenta o acțiune direct împotriva asigurătorului.”

15 Articolul 20 alineatul 1 din ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Legea privind asigurările obligatorii, Fondul de garantare din sectorul asigurărilor și Biroul polonez al asigurătorilor din domeniul transporturilor) din 22 mai 2003 (Dz. U. din 2003, nr. 124, poziția 1152) prevede:

„Acțiunea în despăgubire care decurge din contracte de asigurare obligatorie sau care cuprinde o creanță în temeiul acestei asigurări poate fi introdusă fie potrivit normelor de competență generală, fie în fața instanței de la domiciliul sau de la sediul părții vătămate sau al persoanei care are dreptul la despăgubiri în temeiul contractului de asigurare.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

16 La 4 iulie 2014, un vehicul care aparținea unei persoane fizice domiciliată în Polonia a fost avariat într-un accident rutier survenit în Germania, cauzat de un resortisant german asigurat la LVM.

17 Drept urmare, la 12 iulie 2014, proprietarul acestui vehicul a încheiat un contract de închiriere a unui vehicul de înlocuire pentru o perioadă nedeterminată. Realizată la prețul de 200 de zloți polonezi (PLN) (aproximativ 47,50 euro) pe zi și prelungindu-se până la 22 septembrie 2014, închirierea a costat 14 600 PLN (aproximativ 3 465 de euro).

18 Această persoană a fost însă despăgubită numai cu 2 800 PLN (aproximativ 665 de euro) de către o societate care reprezintă LVM în Polonia.

19 Pentru a obține restul de 11 800 PLN (aproximativ 2 800 de euro), persoana menționată a încheiat, la 22 septembrie 2014, un contract de cesiune de creanță prin care și-a cedat dreptul la despăgubire domnului Hofsoe, care își desfășoară activitatea comercială în Szczecin (Polonia).

20 În cadrul acestei activități, domnul Hofsoe se ocupă personal, pe baza unei cesiuni de creanță contractuale, de recuperarea de la asigurător a daunelor interese care pot fi solicitate de o parte vătămată.

21 La 2 februarie 2015, în temeiul contractului de cesiune de creanță vizat la punctul 19 din prezenta hotărâre, domnul Hofsoe a sesizat Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (Tribunalul Districtual Szczecin-Centru din Szczecin, Polonia) cu o acțiune prin care urmărea în principal obligarea LVM la plata unei sume de 11 800 PLN (aproximativ 2 800 de euro) cu titlu de daune interese care corespundeau costului de închiriere a unui vehicul de înlocuire.

22 Pentru a stabili competența acestei instanțe în calitate de instanță de la locul unde este domiciliată partea vătămată, domnul Hofsoe s-a întemeiat pe articolul 20 din Legea privind asigurările obligatorii, Fondul de garantare din sectorul asigurărilor și Biroul polonez al asigurătorilor din domeniul transporturilor din 22 mai 2003 și pe Hotărârea Curții din 13 decembrie 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792).

23 Întemeindu-se pe articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 coroborat cu articolul 11 alineatul (2) din acest regulament, LVM a contestat totuși competența acestei instanțe poloneze. Astfel, ea a susținut că noțiunea „parte vătămată”, în sensul articolului 11 alineatul (2) din

regulamentul menționat, trebuia să fie interpretată literal, astfel încât domnul Hofsoe, în calitatea sa de cesionar al creanței părții vătămate, nu ar putea să o acționeze în justiție în fața unei instanțe poloneze.

- 24 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (Tribunalul Districtual Szczecin-Centru din Szczecin) s-a declarat totuși competent printr-o decizie din 13 mai 2015.
- 25 În susținerea apelului pe care l-a introdus împotriva acestei decizii la instanța de trimitere, Sąd Okręgowy w Szczecinie (Tribunalul Regional din Szczecin), LVM susține în esență că prima instanță a încălcat articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament atunci când a statuat, contrar concluziei care ar reieși din considerentele (15) și (18) ale regulamentului menționat și din jurisprudența Curții, că domnul Hofsoe trebuia considerat drept partea defavorizată din litigiu. Or, acesta din urmă nu este chiar partea vătămată, ci un profesionist care își desfășoară activitatea în domeniul recuperării despăgubirilor de la companiile de asigurări. În plus, ca o derogare de la norma generală de competență prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, articolul 13 alineatul (2) din acest regulament ar trebui interpretat în mod strict.
- 26 Domnul Hofsoe susține, la rândul său, că atribuirea competenței în favoarea instanței de la locul în care este domiciliat titularul poliței de asigurare, asiguratul sau un beneficiar, prevăzută la articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001, înlocuit prin articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 (denumită în continuare „*forum actoris*”), nu este rezervată exclusiv părții direct vătămate, astfel încât cesionarul creanței părții vătămate ar avea de asemenea dreptul să o invoce.
- 27 Instanța de trimitere consideră că este necesar să adreseze o întrebare Curții întrucât domeniul de aplicare *ratione personae* al atribuirii de competență prevăzute la articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 ar depinde, în speță, de interpretarea noțiunii „parte vătămată”, în sensul articolului 13 alineatul (2) din acest regulament. Astfel, competența instanței de trimitere nu ar fi stabilită decât dacă s-ar considera că noțiunea „parte vătămată” include un profesionist din sectorul asigurărilor, cesionar al creanței de despăgubire deținute de către partea direct vătămată împotriva asigurătorului vehiculului care a provocat un accident rutier.
- 28 În această privință, instanța de trimitere arată că, în temeiul articolului 509 alineatul 2 din Codul civil, „[t]ransmiterea creanței cuprinde cesiunea tuturor drepturilor aferente acesteia”. În aceste condiții, cesiunea de creanță ar trebui să cuprindă beneficiul atribuirii de competență. O astfel de interpretare ar putea contribui la atingerea obiectivului de a proteja partea defavorizată, care stă la baza normelor de competență speciale aplicabile în materie de asigurări.
- 29 Instanța de trimitere consideră că noțiunea „parte vătămată”, în sensul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 44/2001 și, prin urmare, al articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012, include atât persoana care a suferit prejudiciul în mod direct, cât și o persoană care l-a suferit doar în mod indirect. În consecință, noțiunea menționată ar trebui să se extindă la persoana care desfășoară, în calitate de persoană fizică, o activitate profesională în domeniul recuperării despăgubirilor de la companiile de asigurări, pe baza unui contract de cesiune de creanță încheiat cu partea direct vătămată. Potrivit instanței de trimitere, această soluție s-ar impune cu atât mai mult cu cât, în cauza de față, ar exista un dezechilibru evident, din punct de vedere economic și organizațional, între poziția domnului Hofsoe și cea a unui asigurător persoană juridică, ale cărui capacități sunt, în această privință, mult mai importante.
- 30 Această abordare concretă a situațiilor respective ale părților din litigiul principal ar scoate astfel în evidență diferența dintre situația de fapt aflată la originea litigiului principal și cele din cauzele care au determinat pronunțarea Hotărârii din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse (C-347/08, EU:C:2009:561), și a Hotărârii din 26 mai 2005, GIE Réunion européenne și alții (C-77/04, EU:C:2005:327).

- 31 Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că interpretarea pe care are în vedere să o dea articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament intră în conflict cu principiul potrivit căruia excepțiile sunt de strictă interpretare și, mai precis, cu articolul 5 alineatul (1) din regulamentul menționat, interpretat în lumina considerentului (15) al acestuia.
- 32 În acest context, Sąd Okręgowy w Szczecinie (Tribunalul Regional din Szczecin) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Trimiterea la articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 cuprinsă la articolul 13 alineatul (2) din același regulament trebuie interpretată în sensul că o persoană fizică ce desfășoară printre altele o activitate economică care constă în recuperarea indemnizațiilor de la asigurători, prevalându-se de un contract de dobândire a creanței de la partea direct vătămată, poate introduce la o instanță de la locul unde este domiciliată partea vătămată o acțiune având drept obiect această creanță împotriva asigurătorului de răspundere civilă al persoanei care a cauzat un accident rutier, cu sediul în alt stat membru decât statul pe teritoriul căruia se află domiciliul părții vătămate?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 33 Instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că poate fi invocat de către o persoană fizică a cărei activitate profesională constă printre altele în recuperarea de despăgubiri de la asigurători și care se prevalează de un contract de cesiune de creanță încheiat cu victima unui accident rutier pentru a-l acționa în justiție, în temeiul răspunderii civile, pe asigurătorul autorului acestui accident, care are sediul într-un alt stat membru decât cel în care are domiciliul partea vătămată, în fața unei instanțe a acestui din urmă stat membru.
- 34 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că reiese din decizia de trimitere, în primul rând, că, întrucât acțiunea principală a domnului Hofsoe a fost introdusă la 4 februarie 2015, adică ulterior datei de 10 ianuarie 2015, este aplicabil Regulamentul nr. 1215/2012, în conformitate cu articolul 81 din acesta.
- 35 În al doilea rând, articolul 822 alineatul 4 din Codul civil acordă persoanei care are dreptul la despăgubiri posibilitatea de a intenta o acțiune directă împotriva asigurătorului, care, conform articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012, are drept consecință să facă aplicabile articolele 10-12 din acest regulament.
- 36 În al treilea rând, în măsura în care articolul 11 alineatul (1) litera (b) și articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 reiau în esență textul articolului 9 alineatul (1) litera (b) și, respectiv, pe cel al articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 44/2001, interpretarea dată de Curte dispozițiilor acestui din urmă regulament rămâne valabilă pentru dispozițiile echivalente din Regulamentul nr. 1215/2012 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 mai 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, punctul 60, și Hotărârea din 21 ianuarie 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, punctul 43).
- 37 În al patrulea rând, trebuie de asemenea să se amintească faptul că Curtea a statuat că trimiterea care figurează la articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 are ca obiect adăugarea în lista reclamanților, cuprinsă la articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, a persoanelor care au suferit un prejudiciu, fără ca cercul acestor persoane să fi fost restrâns la cele care au suferit prejudiciul în mod direct (Hotărârea din 20 iulie 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, punctul 33 și jurisprudența citată).

- 38 Astfel, regula *forum actoris* trebuie extinsă la moștenitorii unei persoane asigurate și, respectiv, la angajatorul care a menținut remunerația unui salariat pe perioada concediului medical care a urmat unui accident rutier suferit de angajatul său (Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punctul 44, și Hotărârea din 20 iulie 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, punctul 35).
- 39 Aceste decizii se întemeiază pe o motivare potrivit căreia, pe de o parte, obiectivul urmărit de dispozițiile care figurează în secțiunea 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 este de a proteja partea defavorizată prin norme de competență mai favorabile intereselor sale decât normele generale și, pe de altă parte, un cesionar al drepturilor părții direct vătămate, care poate să fie considerat el însuși parte defavorizată, ar trebui să poată beneficia de normele speciale de competență jurisdicțională prevăzute în dispozițiile coroborate ale articolului 11 alineatul (1) litera (b) și ale articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punctele 40 și 44).
- 40 Cu toate acestea, derogările de la principiul competenței instanțelor de la domiciliul pârâtului trebuie să aibă caracter excepțional și sunt de strictă interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iunie 1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, punctul 14, Hotărârea din 19 ianuarie 1993, Shearson Lehman Hutton, C-89/91, EU:C:1993:15, punctele 14-17, Hotărârea din 13 iulie 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, punctele 49 și 50, precum și Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punctele 36-39).
- 41 În aceste condiții, funcția de protecție pe care o îndeplinește articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012, interpretat în lumina articolului 11 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat, implică faptul că aplicarea normelor speciale de competență prevăzute de aceste dispoziții nu trebuie să fie extinsă la persoane în cazul cărora nu se justifică această protecție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, punctele 65 și 66, Hotărârea din 26 mai 2005, GIE Réunion européenne și alții, C-77/04, EU:C:2005:327, punctul 20, și Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punctul 41).
- 42 Prin urmare, nu se justifică nicio protecție specială în ceea ce privește raporturile dintre profesioniști ai sectorului de asigurări, neputându-se prezuma că vreunul dintre aceștia se află într-o poziție defavorabilă în raport cu celălalt (a se vedea Hotărârea din 26 mai 2005, GIE Réunion européenne și alții, C-77/04, EU:C:2005:327, punctul 20, Hotărârea din 17 septembrie 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punctul 42, precum și Hotărârea din 21 ianuarie 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, punctele 30 și 31).
- 43 Prin urmare, o persoană precum domnul Hofsoe, care exercită o activitate profesională în domeniul recuperării creanțelor care constau în indemnizații de asigurare, în calitate de cesionar contractual al unor asemenea creanțe, nu poate beneficia de protecția specială pe care o constituie *forum actoris*.
- 44 Deși, desigur, astfel cum se menționează în considerentul (18) al Regulamentului nr. 1215/2012, obiectivul secțiunii 3 din capitolul II din acest regulament este de a proteja partea defavorizată prin intermediul unor norme de competență mai favorabile intereselor sale decât normele generale, reiese că cererea în discuție în litigiul principal se înscrie în sfera raporturilor dintre profesioniști și nu poate afecta situația procedurală a unei părți considerate a fi defavorizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, punctele 29 și 30).
- 45 În această privință, împrejurarea că un profesionist precum domnul Hofsoe își desfășoară activitatea în cadrul unei structuri de dimensiuni reduse nu poate conduce la aprecierea că este vorba despre o parte prezumată a fi defavorizată față de asigurător. Astfel, o apreciere de la caz la caz a aspectului dacă un astfel de profesionist poate fi considerat drept „parte defavorizată” pentru a intra sub incidența noțiunii „parte vătămată” în sensul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1512/2012 ar genera un risc de incertitudine juridică și ar fi contrară obiectivului regulamentului menționat care figurează în

considerentul (15) al acestuia, potrivit căruia normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, punctul 34).

- 46 De altfel, o asemenea interpretare este confirmată de obiectivul menționat în considerentul (15) al Regulamentului nr. 1215/2012, potrivit căruia normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului.
- 47 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că nu poate fi invocat de către o persoană fizică a cărei activitate profesională constă printre altele în recuperarea de despăgubiri de la asigurători și care se prevalează de un contract de cesiune de creanță încheiat cu victima unui accident rutier pentru a-l acționa în justiție pe asigurătorul de răspundere civilă al autorului acestui accident, care are sediul într-un alt stat membru decât statul membru în care are domiciliul partea vătămată, în fața unei instanțe a acestui din urmă stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că nu poate fi invocat de către o persoană fizică a cărei activitate profesională constă printre altele în recuperarea de despăgubiri de la asigurători și care se prevalează de un contract de cesiune de creanță încheiat cu victima unui accident rutier pentru a-l acționa în justiție pe asigurătorul de răspundere civilă al autorului acestui accident, asigurător care are sediul într-un alt stat membru decât statul membru în care are domiciliul partea vătămată, în fața unei instanțe a acestui din urmă stat membru.

Semnături